

Két dudás egy csárdában vagy mégiscsak fontosabb a köz ügye!

Nincs külön törvény nálunk kommunisták és nem kommunisták számára. Különbség azért mégis van. Nekik a termelő munkában, a takarékosságban, a szebb, a kultúrtaibb élet megteremtésében élen kell járni, nekik mindenütt hangoztatniuk kell a párt igazát, nevelniük kell az embereket, meggyőző szóval és személyes példamutatással. Türelmesnek, de határozottnak kell lenniük. Meg nem alkuvónak, de igazságosnak. Ezt a párt megköveteli a kommunistáktól. Ha lehet ebben fokozat, azt a betöltött munkakörrel mérjük. Jó ezt megjegyezni, mert némelyik ember nehezen ért és könnyen felejt.

Ezek a gondolatok azon a taggyűlésen jutottak eszembe, amelyet nemrégiben egyetlen alapszervezetnek tartottunk. Azért volt ilyen ez a taggyűlés, mert akik részt vettek rajta, nem látták a fától az erdőt. Kimondom a szót. A Várpalotai Vendéglátóipari Vállalat párt alapszervezetének taggyűléséről szól a történet. Régióta vártam erre az alkalomra és két hét óta pedig különösen, mert a taggyűlés beszámolóját már két héttel korábban kézhez kaptam.

Van ebben a beszámolóban néhány ilyen tétel. „Az áruforgalmi osztály jelenlegi vezetője a hetedik, a főkönyvelő a nyolcadik, az igazgató pedig a kilencedik ennél a vállalatnál. A hálózati dolgozók változását nehéz kimutatni a gyakori személycserék miatt.” (A vállalat 1950-ben alakult.) Vagy: „Jelenleg az értékesítő üzemek közül négy működik szoros elszámolásban, a többi 35 úgynevezett gebinben, (vagy ha úgy tetszik szabad vállalkozásban). De találunk ilyen tételt is: „1955-ben a vállalat 228 000 forint kereskedelmi veszteséget írt le, melyből a meg nem térülő leltári hiány 123.000 forint, a selejtkár pedig 51.000 forint.” Az 1956-os évről nincs részletes feljegyzés. A beszámoló csak ennyit említ: „1956-ról több mint 150.000 forint a leltárihiány, melynek alig 1,5 százaléka folyt be 1957. év végéig. Az 1957-es év végéig ez az összeg több mint 160.000 forinttal növekedett. A befolyt összeg közel 40 százaléka tett ki. A hiány peresítésekkel együtt jelenleg 200.000 forint fölé emelkedett.” Az egy-egy üzemenél előforduló 20–30.000 forintos leltárihiányok szinte mondatkiegészítésként szerepelnek.

Az egészben talán az a legmegdöbbentőbb, hogy a társadalmi tulajdon védelméről csak egy szerény rövid mondat beszél, mely így szól: „Különösen intő példa számunkra a nemrég megjelent kormányrendelet végrehajtása, mely a társadalmi tulajdon fokozottabb védelmének biztosítását írja elő.” Felelősségről, felelősségrevonásról egy szót sem jeyez fel a beszámoló. Hogy ezt a vállalatnál természetesen veszik, azt csak később észleltük. Hadd mondjuk meg azt is, hogy ezt a beszámolót az alapszervezet taggyűlésére az igazgató rendelkezése szerint (mert itt az alapszervezet működését is az igazgató határozza meg) készítette az áruforgalmi osztály vezetője.

Volt a taggyűlésnek néhány értékes vonása. Ha a beszámoló címét nézzük, azon ez áll: „Beszámoló a Várpalotai Vendéglátóipari Vállalat áruforgalmi munkájáról.” A vitának ezt a címet adhatnánk: „Két ember egymás iránti féktelen gyűlölködése, számokkal és szakmai kifejezésekkel körítve.” Van erre némi utalás a beszámolóban is. Valahogy így: „... Szükségesnek tartom megemlíteni, hogy a gazdasági vezetés azon helytelen módszerét, mely egy egyet nem értést eredményez, feltétlen fel kell számolni.” Ehhez a felszámoláshoz a jelenlevők, legalább is az alapszervezet tagsága nem túlságosan igyekezett segítséget nyújtani, mert úgy hallgattak,

mint az előkelő idegenek. Pedig a két ember elvtelen civódása odáig ment, hogy egymásközötti dolgikat levélben közölték, bár a feladó a címzettől alig 1,5 méternyire ül. Ennek ellenére folytak a csatározások. Az igazgató és a meghívott áruforgalmi vezetők — igazgatóhelyettes, — hol ömlesztve, hol csipős megjegyzésekkel szórták egymás fejére a bűnököt. És ez a csatározás szintje volt. (Talán ez az egyetlen értékes vonása a taggyűlésnek). Bármernyire is próbáltak vállalati nyelven beszélni, a második szónál már kitűnt, hogy ennek a két embernek a személyes ügye sokkal fontosabb, (?) mint Várpalota és környéke több 10.000 dolgozójának fizgyelmes, kultúrtait kiszolgálása, szórakoztatása és a gondjaikra bízott vagyon lelkiismeretes kezelése.

Szerencsére nem tudom, hogy milyen érzés a vádoltak padján ülni, de még rosszindulattal sem lehetne letagadni, hogy Rácz Zsigmond valahogyan ilyen formán hatott az igazgató neki szegezett szúrós kérdéseire hatására.

Ahogy hangzik az áruforgalmi vezető válasza a hozzá intézett kérdésekre, úgy futnak a ráncok föl-alá az igazgató homlokán, keményedik vagy lágyul a tekintete. Nem vállalkozom arra, hogy az igazgató gondolataiban kutassak, de Ráczért ebben az esetben egy vasat sem adnék, ha Kovács igazgató most ítélné. De tévedés ne essék, mint később megtudtuk, az igazgató ítélt. Mégpedig a taggyűlés megkezdése előtt félreérthetetlenül megmondta az ellenőrnek, hogy Ráczot el kell bocsájtani. (Erről mi csak később szerezünk tudomást és hogy az őszinteséggel Kovács elvtársnál egy kicsit baj van, azt hadd idézzük sajjá szavaival! Amikor feltett kérdéseinkre, Rácz Zsigmond válaszára és az elhangzott beszámolóra megtette hozzászólását, igyekezett számmokkal és tényekkel bebizonyítani, hogy Rácz nemcsak, mint áruforgalmi vezető nem felel meg, hanem mint ember sem. És mégsem átalotta befejezésül azt mondani: „En még ezek után is hajlandó vagyok Rácz kártárral tovább dolgozni.” Ha igazak azok a kártevés, ame-

lyet az igazgató állítása szerint Rácz Zsigmond működése alatt elkövetett, a törvény előtt kellene felelni tetteiért.

Mi, akik a pártbizottság részéről jelen voltunk, nem tartjuk feladatunknak, hogy ebben tételes vizsgálatot tartsunk. De a kötelességünknek érezzük, hogy az ellen a pártszerűtlen, élcéldó és a kritikát — szerintünk jogos kritikát — vizsgáló magatartás ellen fellépjünk. Kovács elvtársnak már az első megjegyzése is így hangzott: „Mi nem arra vagyunk kíváncsiak, hogy mi történt 1956-ban, meg 1957-ben, beszéljen ez év első negyedében az áruforgalom terhen mutatkozó több, mint 100.000 forintos veszteségről!” Ez az összeg sem mindegy. De hallgatni arról, hogy évek óta százezzerforintokra rúgó hiányok vannak, hogy a hiányokat előidéző dolgozók igazgatói rendelkezéssel, vagy jóváhagyással jobb kereseti viszonyok közé kerülnek, nem lehet!

Lehetséges, hogy az igazgatónak igaza van abban, miszerint népgazdasági érdekből (?) módot kell adni arra, hogy az okozott kár megtérüljön, de így a sorozatos bünesetek törvényes megtorlás nélkül maradnak.

Mi nem kételkedünk abban, hogy Rácz Zsigmond nem alkalmas a rábízott feladatok elvégzésére, — mint ahogy ezt a pártbizottságtól jelenlévő elvtársak meg is jegyezték — de ennek nem ez az elintézési módja. A két ember vitája kisaajátította a taggyűlést, a többiek csak minisztráltak. És hogy ennek a taggyűlésnek mi lett volna az eredeti célja, azt ugyancsak a pártbizottságról jelenlévő elvtársak mondták el.

Ne felejtsük el, hogy Várpalotán érvényes a kommunistákra a pártnak az a rendelkezése, miszerint a termelés irányítása és ellenőrzése elsősorú feladata a kommunistáknak. Mondják ki az utolsó szót a várpalotai vendéglátó ügyében, helyesebben a két személy ügyében a felsőbb hatóságok. A vállalatnál dolgozó kommunisták pedig azon törekedjenek, hogy a párt által rájuk ruházott feladatnak maradéktalanul meg is feleljenek.

Angyal Mihály.

Nagy László elvtárs emlékére Nevezük el a Sportligetet a hősi halált halt Nagy Lászlórról

Az elmúlt vasárnap Veszprémben ünnepélyes keretek között emlékeztek meg Nagy Lászlórról, aki hősi halált halt 1956. októberében Várpalotán az ellenforradalmárok ellen vívott harcban.

A Honvédelmi Minisztérium Nagy László századost őrnaggyá léptette elő, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a „Kiváló Szolgálatért” érdemérmét, a magyar forradalmi munkásságot kormány a „Munkás-Paraszti Hatalomért” emlékérmét adományozta részére.

Ki is volt Nagy László százados?
Itt Várpalotán mindenki csak így ismerte — közvetlenül — Nagy Laci. Honvédségi sporttiszt volt. Tagja volt a városi tanácsnak és a Városi Testnevelési Sportbizottságnak. Mindenki ismerte és szerette. Éveken keresztül nem volt nap, hogy be ne látogatott volna Galambos elvtárhoz: miben lehetek segítségemre. Barát volt és harcostárs. Harcostárs Várpalota szocialista sportjáért folytatott harcban.

Annak idején, amikor Galambos elvtárs felvetette, hogy tünetszük el a sportpályával szemközti szemétdombot és építsünk helyére sportligetet, Nagy László őrnagy elvtárs elsőknek csatlakozott hozzánk és országnrészt vállalt a sportliget létrehozásában.

Nagy László munkájának célja egyet jelentett a sportliget céljával: a tömegsport elősegítése, erős, egészséges fiatalok tömegének nevelése a szocialista haza számára.

Nagy László őrnagy elvtársnak méltóbb emléket nem tudnánk állítani, mint azt, ha elneveznénk a sportligetet Nagy László Sportligetnek. Neve hirdesse örökké az igazi sportember és bátor katona helytállását.

Van még vele szemben egy kötelességünk. Azokban a szörnyű napokban Nagy László elvtársat igen kis részvét mellett, titokban temették el a temető egy félreeső zugában. Legyen Nagy László őrnagy elvtárs a város halottja. Vegye gondozásba sírhantját a városi tanács. Ezzel is tartozunk emlékének.

Mi pedig, sportemberek, megfogadjuk, hogy harcát tovább viszzük, tovább építjük a szocialista sportot, hogy Várpalotán minél több fiatal szeresse meg a sportot és ezen keresztül élvezze az életet, amelyet Nagy Laci olyan fiatalon áldozott fel értünk is.

Deberle Ede.

Fényképkiállítás Inotán

A kohóban május 1-e ünnepélyessé tételét szolgálta a kultúr-csarnokban rendezett fényképkiállítás, amelyet többszázan néztek meg, s közönség véleménye alapján ítélték oda az első, második és harmadik díjat. Az első díjat a Baromfietetés című kép nyerte, melyet Hutvágner Lajos készített. A második és harmadik díjat Klauzer Géznak, az üzem fotósának ítélték. A május 1-ji ünnepséget kedvessé tette még a kultúrsoport bemutatkozó előadása, amelyet többszázan tekintettek meg.

Ismét egy italbolt

Pétfürdőn április hó első napjaiban a Népbolt és a piac közötti térségen hullámlemezkből összeállított elárusító épületet építettek. Többen úgy hittük könyveket,

képes folyóiratokat fognak itt árúsítani — mivel ilyesmi Pétfürdőn még a mai napig nem létezik. — Azonban rövidesen megtudtuk, hogy ismét egy italmérő helyet lettünk „gazdagabbak”.

Pétfürdő nem nagy lakóterület, de eddig összesen 12 italelárusító helye van. Fel tudnám sorolni valamennyit, de úgy hiszem erre nincs szükség, az újságolvasók valamennyien ismerik a lakótelepet. Nekünk az a véleményünk, felesleges az italboltokat egymás hegyére-hátára halmozni, nem beszélve arról, hogy ezen újabb italelárusító hely semmi esetre sem felelhet meg a higiéniai követelményeknek. tekintettel arra, hogy az utcán van és a gyermekek szeme előtt zajlik le minden.

Kérjük az illetékeseket, bírálják el, szükség van-e arra, hogy mint italbolt működjön és legyenek lépésekkel olyan elárusítóhelyek működtetésére, amelyre valóban szükség van, s a közös ügyet segíti.

Huszár Imre

Pétfürdő, Petőfi-u. 2.

Felhívás

Értesítjük Várpalotát és környéke dolgozóit, hogy a Népi Ellenőrzési Bizottság városunkban megalakult. Közérdekű bejelentéseiket a Felsőmajor utcai, Bank melletti régi épületben (volí Czvikli-ház) lévő irodahelyiségben, írásban, szóban, minden nap 9–12 és 14–16 óra között tehetik meg.

A bizottsági tagok minden kedden 14–17 óra között tartanak fogadást.

Népi Ellenőrzési Bizottság

Takarékossági napló Ernö-bánya anyagmentő kizsesei

Még az elmúlt évben tartottak egy aktívaértekezletet a szentrosztnél. Itt igen sokan emlegettek a bányában elfekvő anyagokat, amelyek nagyon megrágrítják a szén önköltségi árát. Akkor arról beszéltek az aktíva jelenlévői, úgy dolgoznak, hogy a bányafára, alkatrészekre, és általában az anyagokra vigyáznak.

Az ígéretről azonban többen megfeledeztek. Igazán meghallgatásra csak a fiataloknál, jobban mondva a KISZ-istáknál talált ez a gondolat. A Beszálló-aknai KISZ-esek vitték a győzelmet minden területen. Példájuk nyomán a többi bánya KISZ-esei is hozzá kezdtek a maguk munkaterületén az anyagmentési munkálatokhoz.

Az Ernő-bánya KISZ fiataljainál a február 4-iki taggyűlésen érlelődött meg, hogy tizenöt főből álló anyagmentő brigádot szerveznek. Volt is ennyi jelentkező. De az első vasárnap a tizenöt jelentkezőből csupán hat szállt le a bányába, hiszen ezért a munkáért nem járt fizetés. A következő taggyűlésen beszámoltak a hat fiatal munkájáról. Többen elszégyelték magukat a jelentkezők közül, s a legközelebbi bányajáráson már három fiatallal szaporodott az anyagmentők száma.

Igy indultak el: Krajcsár István, Szili György, Tóth Sándor, Mórocz Sándor, Tóth Ferenc, Vajnáth István, Kelemen János, Varga Sándor és Schäffer Vince elvtársak anyagmentésre. Háromszori bányajárás eredményeként 11.180 forint anyagot mentettek meg, amely molvas, kaparóalkatrészek, lépcső, vasúti sínből tevődött ki.

Az eredmények láttán az üzemvezetőség is adott feladatot a fiataloknak. Még mindig sok a bányafa felhasználás, s nem oldották meg a raboltfa kellő hasznosítását. Az utóbbi időben egy

körfűrész állítottak munkába a bányában. Felhívták a fiatalok figyelmét, hogy úgy végezzék a munkájukat, hogy ami fát másra fel lehet használni, juttassák a körfűrészhez. A KISZ-esek megígérték, hogy segítséget nyújtanak ennél a munkánál is. De segítséget is kértek az üzemvezetőségtől, hogy dolgozzák ki egy hónapra előre hol, milyen területen, mit kell az anyagmentőknek összeszedni, illetve mire ügyeljenek. A bányai vezetősége teljesítette ezt a kívánságot. Bodorkos János körletvezető főaknászt bízta meg ezzel a munkával. Bodorkos elvtárs feladatának eleget tesz, s a fiatalok minden hó első napjaiban megkapják a tervet.

— Van kilátás arra, — mondja Schäffer Vince elvtárs, a KISZ szervezeti titkára, — hogy a kilenc főből álló létszámot húszra emeljük, mert ezeket az eredményeket, amelyeket most elértünk, továbbra is meg akarjuk tartani. — Hogy kimutatható legyen, milyen megtakarítást értek el, takarékosági naplót nyitnak. A könyvet május 1-vel nyitották meg, amelyben az üzemvezetőség minden hónapban igazolja a megtakarított anyagok, illetve munkaórák számát. A fiatalok lelkesen végzik ezt a feladatot, hiszen az üzem vezetősége máris 700 forint pénzzutalomban részesítette őket.

A KISZ-esek terveit, hogy ezeket az eredményeket minden negyedévben elérik, sőt, ha lehet, fokozzák, hogy így is segítsék népgazdaságunk terveinek megvalósítását. S teszik ezt azért is, hogy a Beszálló-aknaiak elsőségét megdöntsék, mert nem mindegy, hogy kié az erkölcsi győzelem. Reméljük, a közeljövőben az Ernő-bánya KISZ anyagmentő brigádjának még szebb eredményeket írhatunk.